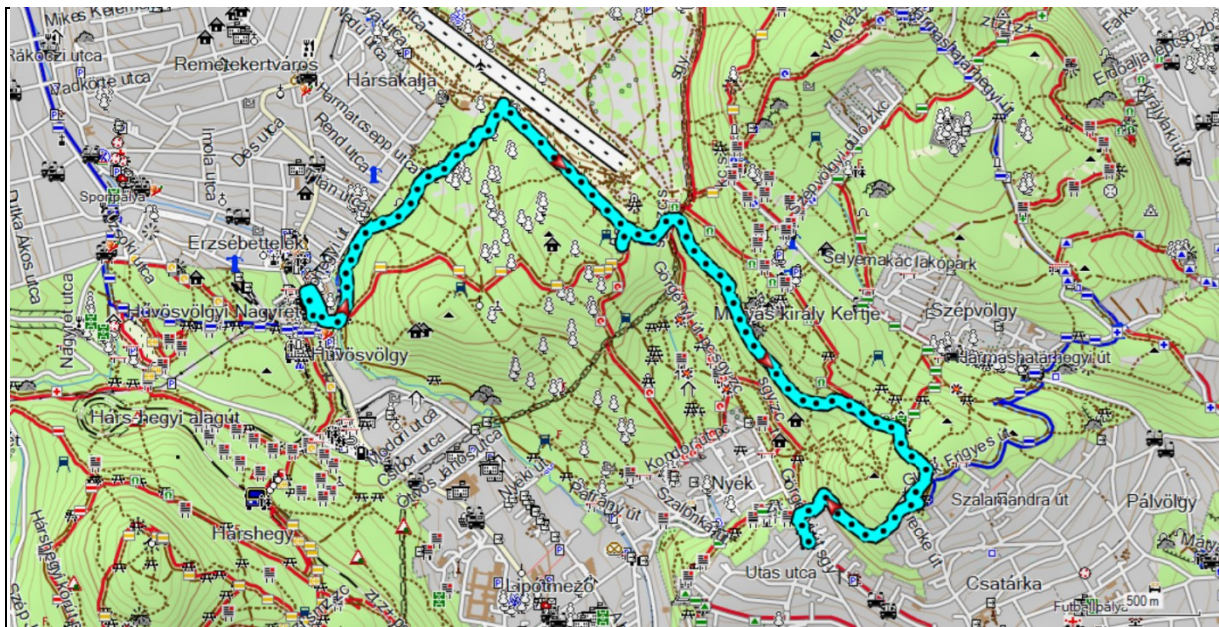
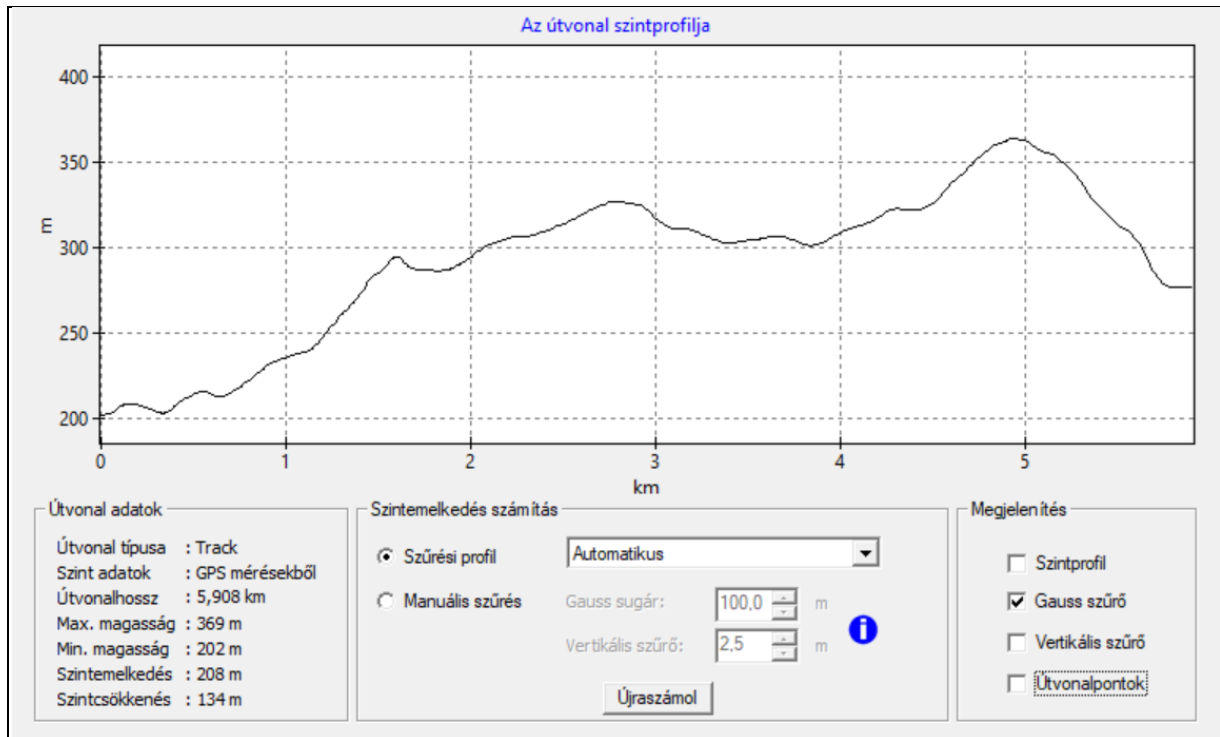

2026. szeptember 25. Holdvilág túra

Útvonal: Húvösvölgy – Reptéri rét – Oroszlán szikla – Árpád kilátó – 11-es busz megállója

Táv: 6 km; szint: 200 m

A Moszkva téren sokáig váraoztam Renire és a gyerekekre. Megérkeztek végre. Bepakoltuk a cuccaikat a hátizsákomba, és már szálltunk is fel az 56-os villamosra. Nagyon meglepődtem, hogy az utasok mennyire le akartak ülni a villamos székeire, nem hagyták a kisgyerekeket leülni. Hát ez nagyon durva volt.

Hűvösvölgyből az OKT nyomvonalát követtük. Ágika külön utakon járt. Sacika és Mátéka kezemet fogva jöttek velünk. Haladási sebességünk nem volt a leggyorsabb, ezért a legvégén haladtunk a kis csapatunknak. Volt két szülő, akik bevállalták a sereghajtó szerepét.

Sacika útközben megkérdezte tőlem, hogy „Ha útközben elfárad a kicsi lábacska, akkor felveszel papuska?” Mondtam, hogy természetesen, de még nem sokat jöttünk. Majd megérkezünk a réthez, ott pihenünk.

Hosszas emelkedő után megérkeztünk végre a Hűvösvölgyi repülőtérrre. Ettünk-ittunk. A gyerekek futkároztak. Nagyon élvezték a sötétben való futkározást. A Hold is ekkor kelt fel.

Elindultunk a Oroszlán-szikla irányába. Félúton Bence is megérkezett. Sacika lába ekkor rögtön rendkívül fáradt lett. Bence próbálta Sacikát tovább gyalogoltatni, de hurci lett a vége rövidesen. Egész végéig Sacika rendkívül fáradt volt.

Megérkeztünk az Árpád kilátóhoz. Ettünk-ittunk.

Majd egy igen kellemetlenül lejtős, rendkívül meredek és kellemetlenül rossz úton legyalogoltunk a hol van 11-es busz megállójába.

Hol van Ágika? Sehol sincs. Telefonok után kiderült, hogy önállósította magát és felszállt a 11-es buszra a többi osztálytársával.

Bence ideges lett, az autóval szinte száguldott a Batthyány tér irányába, ahol a 11-es busz végállomása van. Mátéka meg is kérdezte, hogy szabad ilyen gyorsan menni ezen az úton. Elaludtak a kicsik.

A Batthyány téren Bence keresgélte egy darabig Ágikát. Végre meg lett.

2145-kor érkeztünk a Nyugatihoz. Naná, hogy pont akkor indult a vonatom hazafelé.

A 2220-as vonattal indultam. Elszenderedtem a vonaton. Sződliget állomást láttam az emeletről. Rohantam az ajtó irányába, de már nem volt nyitható az ajtó.

Vác-Alsó megállón leszálltam a vonatról.

Természetes, hogy már csak óránként járt ilyen későn a vonat, ezért egy negyven percet várkaoztam, mire megérkezett az utolsó vonat.

Végre hazaértem. Csak Golyó üdvözölt rendkívül nagy lelkesedéssel.

Hát, ez a kirándulás nem túlságosan nyerte el tetszésemet. Különösen azért, mert a Szófia út után nagyon fáradt voltam és semmi kedvem nem volt a mászkáláshoz.